

Jēkaba 1, 12 - 18 / Ciešanu laiks

Svētīgs tas vīrs, kas pastāv kārdināšanā, jo norūdījumu sasniedzis, tas saņems dzīvības vaiņagu, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas viņu mīl.

Neviens kārdināšanā lai nesaka: Dievs mani kārdina, jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats viņš neviena nekārdina. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama.

Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts, dzemdē nāvi. Nemaldaities, mani mīļie brāļi!

Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes zemē, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas. No brīvas gribas viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu savā ziņā viņa radījumu pirmaji.

Šodien uz mums runā apustulis Jēkabs. Viņš raksta garāku vēstuli kādai draudzei, bet mūs uzrunā tikai šie panti. Pārdomāsim viņa rakstītās rindiņas.

Viņš raksta, ka ir iespēja aiziet no Dieva un pagriezt viņam muguru, ar Dievu vairs nerēķināties, pieņemt citas vadlīnijas. Jēkabs lieto vairākkārtīgi vārdu "kārdinājums" un kas notiek, ja cilvēks ielaižas uz to. Bet arī, ka ir iespēja dzīvot atbildīgi, saskaņā ar Dievu.

Kārdinājums var ienākt mūsu vidū kā tāda pārbaude. Nemaz nedomājot tik tālu, ka tas mani atšķirs no Dieva, ja es ielaidīšos uz to. Varbūt, ka tas mani šķirs no otra cilvēka? Kas viss traucē mūsu attiecībās vienam ar otru? Daudzreiz mūsu starpā ir šķēršļi, kā lieli akmeņi, kuriem nespējam pāri kāpt, vai arī nemaz nevēlāmies tos nocelt, lai atbrīvotu pieeju. Kā tiekam galā ar dzīvi? Vai ir iespējams dzīvot pareizu dzīvi?

Pārbaudījumi neuzbrūk tikai tad, kad mums iet slikti, bet arī tad, kad iet labi. Tātad laikam vienmēr. Tikai kārdinājumiem vai arī pārbaudījumiem ir ļoti dažādas sejas.

Kādā pasakā Kārlis Skalbe stāsta par uzņēmīgu puisī, kas atrod laimes vērdiņu. Un viss dzīvē pašķiras, darbs labi veicas, ir panākumi, arī bagātība, bet neatliek laika otram cilvēkam, nav laika kopt ģimenes siltumu. Darbs dzen darbu.

Ja man iet labi, tad varbūt kārdinājums izpaužas šādā veidā: ja man ir panākumi, esmu izveicīga savā darbā, saņemu daudz atzinības, tad var gadīties, ka piemetas lepnums, ceļu degunu mazliet par augstu. Uz tiem, kam tik labi neveicās, skatos tā kā uz leju.

Ja dzīve ir smaga, tad kārdinājums piestājas citā veidā: draud briesmas, ka kļūstu sarūgtināta, greizsirdīga uz citiem un nenovīdīga. Zūd arī uzticība pašai pret sevi un nesaredzu to, ko Dievs man devis. Neuzdrošinos arī uzticēties citiem cilvēkiem. Noslēdzos sevī.

Būtībā dzīve mūs vienmēr izaicina, mūs pārbauda. Kādreiz ar pēkšņu likteņa triecienu, citreiz gandrīz nemanot ikdienas gaitā. Cik bieži negadās kādā nenozīmīgā sarunā, ka mazliet niez mēle, prasās, kādu aprunāt, nolikt viņu zemāk, tikai mazliet iegriezt. "Bet es gan tāda neesmu," nodomāju pie sevis.

Ir tik daudzas iespējas, kā nevajadzētu izturēties. Pārbaudījumi ir daudzveidīgi. Un mēs ar tiem sastopamies ik uz soļa. Bet tiem ir bieži kopīga iezīme: kāda problēma mums izliekas pievilcīga, kāda doma vilinoša. Tas bija jau toreiz tā, kad čūska kārdināja Ādamu un Ievu. Tas bija tad, kad Jēzus tika kārdināts: viņam piedāvāja varu, valdīšanu. Tas izklausījās tik cēli un svēti, bet Jēzus neielaidās uz šo piedāvājumu.

Arī ticīgie netiek kārdinājumiem garām, ir jāpiedzīvo pārbaudījumi. Tāpēc jau Jēkabs raksta savu vēstuli. Pieredze var būt sāpīga. Vai neuzmācās bieži vien tāds iespaids, ka uzvar netaisnība un ļaunums? Un ticība un uzticība liekas būt bezspēcīgas? Nav nemaz tik viegli nešaubīties par Dieva labestību. Un kā ir ar cilvēces ciešanām? Tik daudzi cieš pasaulē

bezvainīgi. Nav tālu no mums Ukraina un karš Palestīnā. Vai mūsu ticība Dievam neatduras it kā strupceļā?

Un kristīgai draudzei, kas sirsnīgi klausās Dieva vārdos, arī tai pa laikam pietrūkst žēlsirdības, pazemības un miera. Tieši tie, kas mēģina dzīvot kā apzinīgi kristieši, tieši tie tik bieži sastopas ar piedāvājumiem, kas kavē un traucē uzticību tam Kungam.

Kā tiekam gala, kad uzmācas smagums, moka vaina, jo ir kaut kas nokavēts, jo saite uz otru cilvēku ir pārrauta?

Viena iespēja ir tā, ka nobīdām atbildību. Sakām, ka dzīve nav bijusi labvēlīga. Un ja man dzīvē neveicas, tad mana audzināšana nav bijusi pareiza. Vecāki vainīgi. Mēs meklējam iemeslus un attaisnojumus. Vainojam dzīvi, manā gadījumā – karu un trimdu. Vai vainu nevar uzvelt arī Dievam, liktenim, nelabvēlīgam horoskopam? Atbildes būs dažādas. Bet tās visas mēģinās mani attaisnot. Es neesmu vainīga vai vainīgs.

Fricim Bārdam ir dzeja: **Mans arkls**

Laikam spēku par maz.

Laikam arkls par smagu:

nevaru lāgā

izdzīt ne vagu ...

Bendēju kumeļu,

Bendēju sevi.

Tēvs, kam tik smagu arklu man devi?

iesāku labi.

Bet necik tālu -

Jau lemeši ārda

dzeltenu mālu.

Apustulis Jēkabs nepielaiž mūsu attaisnojumus. Dzīves vētras un strāvojumi, kārdinājumi un pārbaudījumi ir daļa no dzīves, bet arī tur var iegūt pieredzi, kā apiet nelīdzenumus un varbūt Friča Bārdas dzejā puisis iemācīsies vadīt smago arklu. Nav Dieva prāts, lai dzīve mūs pieveiktu. Dievs mūs vēlas kā līdzatbildīgus cilvēkus un tādus, kas pastāv dzīves grūtos brīžos. Viņš negrib mūs kā lelles. Viņš taču mūs radīja pēc sava ģimja un līdzības. Un Dievs mums dāvina dzīvības vainagu. Tas nav domāts tiem, kas dzīvi būtu vadījuši bez kādām kļūdām, bet gan tiem, kas ir izgājuši cauri vētrām, palaikam arī nomaldījušies, bet, neraugoties uz visu to, ir palikuši uzticīgi Dievam caur Jēzu Kristu.

Mēs esam Ciešanu laikā. Zinām par Jēzus krusta nāvi, bet mēs zinām arī par viņa augšāmcelšanos un kopā ar Viņu varēsim vienu otru šķērsli pārvarēt, jo Jēzus Kristus mums arvien vēl piedāvā savu patieso draudzību. Nenoraidīsim to. Pieņemsim šo aicinājumu. Uzticēsimies Viņam, tāpat kā zvejnieki Francijā pie Atlantijas okeāna: “Kungs, pasargi mani, jo mana laiviņa ir tik maza un jūra ir tik plaša. “

Āmen!

Mācītāja emerita Gita Putce